

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ସଦା ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ସଦା ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ହେବାପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ସବୁକିଛି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନକ୍ଷତ୍ରରେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଅର୍ପଣ କରିଦିଅ, କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ଏହି ବେହରା ଇନ୍ଦ୍ରିୟରେନ୍ଦ୍ରିୟ (ବୀମା) ହେଉଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ କେଉଁ କଥା ସମ୍ପରଣ କରାଇ ଉନ୍ନତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ଏହି କଥା ସମ୍ପରଣ କରାଇଦିଅ ଯେ ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅନେକ ଥର ଆମେ ଏହି ଅଭିନୟ କରିଛୁ, ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମ ଆତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବକମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସେବା । ତୁମେ ଆତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବୀମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଚାଲ ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ପଦଧନକୁ ଭୁଲି ବାବାଟ୍ଟକୁ ଏବଂ ନିଜର ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ ।

ଗୀତ:- ଛୋଡ଼ ଭି ଦେ ଆକାଶ ସିଂହାସନ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ଗୀତା ପାଠଶାଳା ସବୁ ରହିଛି ପ୍ରାୟତଃ ସେଠାରେ ଏହି ଗୀତ ଗାଇଥାନ୍ତି । ଗୀତା ଶୁଣାଇବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଶୁଲୋକ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ କାହାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଛି । ପ୍ରଥମେ ହେଲା ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେଉଁଥିରେ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପ୍ରଭୁ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଅ କାହିଁକି ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁନିଆରେ ପାପ ବହୁତ ବଢ଼ିଗଲାଣି । ତେଣୁ ବାବା ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ କରି କହିଛନ୍ତି ହିଁ, ଯେତେବେଳେ ଭାରତବାସୀ ପାପାତ୍ମା, ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାନ୍ତି ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ନିଜର ରୂପକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏମିତି ତ ସବୁ ଆତ୍ମା ରୂପ ବଦଳାଇଥାନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆର ନିବାସୀ, ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ସାକାର ରୂପ ଧାରଣ କରି ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ପାପାତ୍ମା, ପତିତ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଯେପରି ପିଲାମାନେ ନିରାକାରରୁ ସାକାର ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେହିପରି ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ରୂପ ଧାରଣ କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ସଂଗ୍ରହର ମାଲିକ ଥିଲେ । କହିଥାନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ, କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁକିଛି ଅଲଗା । ଏହି କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ତ ନିଜର ମାତା-ପିତା ଅଛନ୍ତି, ସିଏ ତ ତାଙ୍କ ମାଆତ୍ମକ ଗର୍ଭରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ମୋତେ ତ ଆସିବାକୁ ରଥ (ଶରୀର) ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ । ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ଏହାତ୍ମକ ଶରୀରର ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ସତ୍ସମୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ଏହାତ୍ମକ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ହେଉଛି ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମ । ତେବେ ମୁଁ ଏହାତ୍ମକ ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଉଗ୍ରବାନ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଯାହାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ସିଏ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନଥିଲେ । ମୁଁ ତ ଜାଣିଛି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସତ୍ସମୁଗ ରାଜଧାନୀର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ସମୁଗରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କ ରାଜତ୍ବ ଚାଲେ, ଯାହାକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ କୁହାଯାଏ, ବିଷ୍ଣୁ କୁହାଯାଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ । କେଉଁ ବି ଭାଷଣ କର କିନ୍ତୁ ଏତିକି ରେକର୍ଡ଼ ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ । କାହିଁକି ନା ଏହାର ଗାୟନ ଭାରତବାସୀ ନିଜେ ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଗୀତା ଶୁଣାଇଥାଏ ନା । ସେହି ଧର୍ମ ପୁଣି ଥରେ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଧର୍ମର ତ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ନାହାନ୍ତି, ତେବେ ପୁଣି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ସ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ନଥାଏ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଏହି ଭକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ମୋ ସହିତ କେହି ବି ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୋତେ ତ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦଗତି ଦେଇଥାଏ ଭାଷା ଗତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଗତି(ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ) ଯାଇ ପୁଣି ସଂଗ୍ରହକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ମୁକ୍ତିକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପାଇପାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଗୃହସ୍ଥ ବୃଦ୍ଧବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟରେ ରହି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ମାନିନଥାନ୍ତି । ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ତ ସତ୍ସମୁଗରେ ନଥାଏ । ତାହା ତ ପରେ ହୋଇଥାଏ । ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧୀ ଆଦି ଧର୍ମ ସବୁ ସତ୍ସ ଯୁଗରେ ନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ନାହିଁ । ଏମାନେ ସବୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ନିଜର ଧର୍ମ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । କେହି ବି ନିଜକୁ ଦେବତା ଧର୍ମର ବୋଲି ମାନୁ ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ଜୟହିନ୍ଦ୍ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ ତ ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ଭାରତର ଜୟ ଏବଂ ଭାରତର କ୍ଷୟ ଅର୍ଥାତ୍ ପରାଜୟ । ତାହା କେବେ ହେଉଛି ଏହି କଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଭାରତର ଜୟ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ କି ଭାରତକୁ

ନିଜର ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ରାବଣ ହିଁ ବିନାଶ କରିଥାଏ । ରାମ ବିଦୟା କରାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜୟ ଭାରତ କହିବା ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ଜୟ ହିନ୍ଦ ନୁହେଁ । ଶବ୍ଦକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗୀତାର ଶବ୍ଦ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ।

ଉତ୍ତର ଉତ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ, କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋର କୌଣସି ମାତା-ପିତା ନାହାଁନ୍ତି । ମୋତେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ରୂପ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମୁଁ ଏହାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । କୃଷ୍ଣ ତ ମାତାତ୍ମକ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ରଚୟିତା ଅଟେ । ତୁମ୍ଭାମା ଅନୁସାରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରର ସବୁ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଏହି ଗୀତା, ଭାଗବତ ଆଦି ସବୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଉପରେ ହିଁ ଆଧାରିତ । ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଏହି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆସିବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ, ଅତୀତ-ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏଥିରେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି । ଯାହା କିଛି ବି ଅତୀତର କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ଭବିଷ୍ୟତରେ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହାର କାହାଣୀ ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତାହା ଭବିଷ୍ୟତରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବୁଝି ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁଠି ବି ଡାକନ୍ତୁ ଯାଇ ଭାଷଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁତ୍ର ପିତାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକ୍ଷତା କରିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପିତାତ୍ମକ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ପିତା ତ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ନହେଲେ ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ତୁମେ ତ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତ ଅଟ ପୁଣି ବି ତୁମକୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାତ୍ମକ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ଵର ପିତାତ୍ମକ ଡାକିଥାନ୍ତି, ପରାଧୀନା କରିଥାନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ଵର ପିତା ଆସ । କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ ଏହି କଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମକୁ ଶିବବାବାତ୍ମକ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ଏବଂ ଭାରତର ମହିମା କରିବାର ଅଛି । ଭାରତ ଶିବାଳୟ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଉତ୍ତ ଭଗବାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ଉତ୍ତର ଉତ୍ତ ନିରକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଯାହାତ୍ମକ ଶିବାୟ ନମଃ ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଏ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ଭାରତବାସୀମାନେ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କେବେ ଆସିଲେ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିଥାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଲ୍ପ-କଲ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ କିନ୍ତୁ ସବୁ ଯୁଗରେ ନୁହେଁ । ଯଦି ୪ ଯୁଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ୪ ଅବତାର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ କେତେଗୁଡିଏ ଅବତାର ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଉତ୍ତର ଉତ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଯିଏକି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ନିରବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ପୁଣି ତୁମେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସେଠାରେ ସନ୍ତାନ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବ । ସେଠାରେ ଯେଉଁ ନୀତି-ପ୍ରଥା ରହିଛି ତାହା ହିଁ ଚାଲିବ । ତୁମେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁଛ । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ବାବାତ୍ମକ ତ ଜାଣ । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗ) ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ସେଥିରେ କାନୁଦିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଖୁସୀ-ଖୁସୀରେ ଶରୀର ଛାଡିଥାନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କିପରି ଶରୀର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ପାଇଁ ଏପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ଆଦି ହେଉଛନ୍ତି ସୃଷ୍ଟିମାଳୋକ ନିବାସୀ । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏଠାରେ ଆବଶ୍ୟକ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ତାତ୍ମକ ସନ୍ତାନ । ସେହି ନିରକାର ପିତା ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ନିହାତି ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତୁମ୍ଭାମାନେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । କହିଥାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଥରେ ଆସି ଆମକୁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଅ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ଆସିବେ ନା । ଯିଏକି ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ । ବାବା ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ହିଁ ତୁମକୁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । ତାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ତେଣୁ ପାପକୁ ଧୋଇବା ପାଇଁ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଭାରତ ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହା ହିଁ ଉତ୍ତର ଉତ୍ତ ଅବିନାଶୀ ଭୃଗୁ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପତିତ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯିଏ ଯେତେ ବଡ଼ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ତାତ୍ମକ ସେତେ ବଡ଼ ମହିମା ଗାୟନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅବିନାଶୀ ପିତାତ୍ମକ ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ହେଉଛି ଭାରତ । ସେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାବନ କରିଥାନ୍ତି । ବାବା ନିଜର ଜନ୍ମ ସ୍ଥାନକୁ ଛାଡି ଆଉ କେଉଁଠି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସିଏ କିଭଳି ନିଜର ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ସବୁକିଛି ଆମର ଧାରଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଧାରଣା ଉପରେ ହିଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ପଦ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବାର ଶୈଳୀ ସମାନ ହୋଇନଥାଏ । ଯଦିଓ କାଠର ମୁରଲୀ ବି ବଜାନ୍ତୁ ତେବେ ବି ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ବଜାଇ ପାରିନଥାନ୍ତି, ତୁମ୍ଭାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଭିନୟ ଅଲଗା ଅଲଗା । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବି ଜଣେ ଅଭିନେତା ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମର ଗଳ୍ପ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସିଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଈଶ୍ଵର ଅର୍ଥେ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ହିଁ ତାର ଫଳ ଦେଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ନିଜ ସହିତ ନିଜର ସବୁ କିଛି ଈଶ୍ଵରାତ୍ମକ ନିକଟରେ ବୀମା କରାଇଥାନ୍ତି କାରଣ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଏହାର

ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ତୁମେମାନେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅର୍ପଣ କରୁଛ । ଦୁନିଆରେ ତ ବିନାଶୀ ବୀମା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅପରତ୍ସକ୍ଷ ଭାବରେ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମେ ବେହଦର ବୀମା କରୁଛ, ଯାହାକି ପରତ୍ସକ୍ଷ ରୂପରେ ମିଳୁଛି । ତୁମେମାନେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ସହିତ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ବୀମା କରିଛ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଅଥାହ ଧନ ପାଇବ । ସଦା ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ସଦା ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ହେବ । ତୁମେମାନେ ପରତ୍ସକ୍ଷ ଭାବରେ ଲଗ୍ନରତ୍ନକୁ ଅର୍ପଣ କରୁଛ । ମନୁଷ୍ୟ ଲଗ୍ନରତ୍ନକୁ ଅର୍ପଣେ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଲଗ୍ନର ଏହାର ଫଳ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ସେ କିପରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯାହା କିଛି ବି ମିଳୁଛି ସେସବୁ ଲଗ୍ନର ଦେଉଛନ୍ତି । ଲଗ୍ନର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆର୍ତ୍ତ, ଯଦି ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନେବେ ମଧ୍ୟ । ତେଣୁ ତୁମ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମରିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ସାଥରେ ତ କିଛି ବି ଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଯାହା କିଛି ବୀମା କରିବାର ଅଛି ଏବେ କର ତେବେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମର ଜମା ହୋଇଯିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସବୁକିଛି ଅର୍ପଣ କରିବା ପରେ ଆଉ କିଛି ସେବା କରିବ ନାହିଁ । ଏହାଦ୍ଵାରା ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଖାଇ ଶେଷ କରିଦେଲ । ସେବା ତ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ତୁମର ପୁଣି ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି । ଅର୍ପଣ କରି ପୁଣି ଖାଇ ଦେଲ ତେବେ କିଛି ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସେବା କରିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇବ । ଯିଏ ଯେତେ କମ୍ ସେବା କରୁଛି, ତାକୁ ସେତିକି କମ୍ ପଦ ମିଳୁଛି । କମ୍ ସେବା କଲେ କମ୍ ପଦ ମିଳିବ । ସରକାରୀ ସମାଜ ସେବା ମଧ୍ୟ କରମାନୁଷ୍ଠାନରେ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଜନବଳ ରହିଥାଏ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସମାଜସେବା ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶାରୀରିକ ସମାଜସେବା । ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମିକ ସମାଜସେବା । ତୁମେ ପରତ୍ସକ୍ଷକୁ ଏହାର ଯାତ୍ରା କରୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାର ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଏବଂ ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ ଆଦିଙ୍କୁ ଛାଡିଦିଅ । ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସାକାର ରୂପ ଧାରଣ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଉଧାର ନେଉଛି, ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲ ଏବେ ପୁଣି ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ଧର୍ମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଏବେ ସମମୁଖରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଯାଦବ, କୌରବ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ପୁଣି ପାଣ୍ଡବମାନେ ଯାଇ ରାଜ୍ୟ କରିବେ । ଏହି ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ ଏବେ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଏବେ ଏହା ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ନାଟକ ଶେଷ ହେବ । ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଏହି ସମରଣ କରାଇ ଦିଅ ଯେ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଅନେକ ଥର ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରିସାରିଲଣି । ଏହି ନାଟକ ଅନାଦି ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯିଏ ଯେଉଁ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ବିଭାଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଏବେ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି, ତାହାର ଚାରା ଏବେ ଲାଗୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ଫୁଲ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଆସିଯିବେ । ଏଠାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ (ସନ୍ତାନ) ମଧ୍ୟ ଆସିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଲାଗୁଛି ଖସିପଡୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନର ସଞ୍ଜିବନୀ ବୁଟୀ ମିଳିଥାଏ ସେତେବେଳେ ପୁଣି ଉଠିଯାଇଥାନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ତ ବହୁତ ପଢିଆସିଛ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାହାର ଗୁରୁ ଆଦି ଥିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୁରୁମାନଙ୍କ ସହିତ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵର ସଦଗତିବାତା କେବଳ ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ରାଜା-ରାଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାରଣ ହୋଇଗଲା । ସେଠାରେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାରଣ ଥିଲା । ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ରାବଣ ପାଖରେ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ନିଜର ସମସ୍ତାନ୍ତରେ ସତୋ-ରଜୋ-ତମୋ ଦେଇ ଗତି କରିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ସୁଖ ପରେ ଦୁଃଖରେ ଆସିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ମୁକ୍ତି ପରେ ପୁଣି ରହିଛି ଜୀବନମୁକ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ପୁଣି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି—ମୁଁ ତ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଆସେ ନାହିଁ । ମୋର ତ କେହି ପିତା ନାହାନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵର ପିତା ଅଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ମାଆଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ରାଜ୍ୟ କରିବେ ତେବେ ଗର୍ଭରୁ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଏହାକୁ ହିଁ ପୁରୁଣା ନୂଆ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହେଉଛି ୮୪ ଜନ୍ମର ପୁରୁଣା ନାଟକ । ଏହାର ରହସ୍ୟକୁ କୋଟି କେହି କେହି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିଶା ଚଢିଥାଏ । ଏହା କସ୍ତୁରୀ ସଦୃଶ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ମଧୁର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଆର୍ତ୍ତ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସ୍ମରଣଭାବ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପୁଷ୍ପ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମିକ ସମାଜସେବା ହୋଇ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵକୁ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଚାରା ରୋପଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ସାମ୍ବର୍କ ବୁଝି ଦିଆରା ବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣା କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅମର ନିଷ୍ଠା ପ୍ରଦାନ କରି ଅକାଳମୃତ୍ୟୁର ଭୟରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ଦୁନିଆରେ ଆଦିକାଳି ଅକାଳମୃତ୍ୟୁର ହିଁ ଭୟ ରହିଛି । ଖିଆପିଆ କରିବା, ଚାଲିଚାଲି କରିବା, ଶୋଇବା ସବୁ କିଛି ଭୟଭୀତ ଅବସ୍ଥାରେ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୁସିର କଥା ଶୁଣାଇ ଭୟରୁ ମୁକ୍ତ କର । ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଖୁସିର ଖବର ଶୁଣାଅ ଯେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ୨୧ ଦିନ ପାଇଁ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁରୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରିବୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଅମର ନିଷ୍ଠା ଦେଇ ଅମର କରିଦିଅ ଯାହା ଦିଆରା ସେମାନେ ଦିନ-ଦିନ ପାଇଁ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯିବେ । ଏହିଭଳି ନିଜର ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ପ୍ରକାଶନ ଦିଆରା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଅନୁଭୂତି କରାଉଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସେବା ସହିତ ଯୋଗର ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବା ଦିଆରା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***